

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)

۱۷ اپریل ۲۰۲۳

سخنی در بارهٔ رفرم، رفرمیسم و کمونیسم

موضوعی که دائماً در جنبش کمونیستی تکرار می‌شود، مسألهٔ رفرم و رفرمیسم است و این که حزب کمونیست چگونه باید با آنها ارتباط برقرار کند، بتواند دوباره برخیزد و به کارش ادامه دهد. به همین دلیل است که ما آن را انتخاب کرده‌ایم. علاوه بر این، این یک پرسش بسیار مهم و اصولی است که نیاز به حداکثر روشنگری دارد!

حزب کمونیست برای رفرم مبارزه می‌کند. آیا چون برای رفرم مبارزه می‌کند، رفرمیست است؟ آیا به دنبال فرآیندی تدریجی است که در آن سرمایه‌داری رفرمیسم را با رفرم به سوسیالیسم انتقال می‌دهد؟ هر کس به این سؤالات پاسخ مثبت دهد، سیب و گلابی را با هم اشتباه می‌گیرد و معتقد است که رفرمیسم، رفرم را می‌سازد. هر کس از رفرمیسم استفاده کند رفرمیست هم هست. برای کسی که همه چیز را اینطور می‌فهمد، تنها نتیجهٔ منطقی این است که انقلابی بودن فقط با درخواست انقلاب ممکن است. دقیقاً در همین لحظه هر چیز دیگری انحرافی است.

بنابر این قبل از هر چیز باید تفاوت رفرمیسم و رفرم را روشن کنیم. منظور از مفهوم قبلی، پیشنهادهای سیاسی فردی است. شما همچنین می‌توانید آنها را نیازهای روزانه بنامید. این می‌تواند در مورد همه چیز باشد، از حمل و نقل عمومی رایگان گرفته تا ارتقاء میلیون‌ها برنامه. وجه مشترک این است که نمی‌توان آنها را به خودی خود انقلابی خواند، آنها کاملاً در چارچوب سرمایه‌داری هستند. با این حال، کمونیست‌ها چنین پیشنهادهایی را مطرح می‌کنند. آیا این بدان معناست که حزب کمونیست خود را به چارچوبی که توسط سرمایه‌داری تنظیم شده محدود می‌کند؟

همه چیز به نحوهٔ مدیریت خواسته‌های روزانه بستگی دارد. برای کمونیست‌ها، هر تقاضای روزانه باید دارای یک طرف تحریک کننده نیز باشد. منظور ما چیزی بیش از این نیست که مطالبات روزمره مردم را نیز بسیج می‌کند و نشان می‌دهد که سرمایه‌داری در واقعیت چگونه کار می‌کند. تقاضا برای حمل و نقل عمومی رایگان باید نشان دهد که کدام منافع مانع چنین حمل و نقل عمومی می‌شود - این ضربهٔ سنگینی به صنعت خودرو و اتومبیل رانی خصوصی خواهد بود. رفرمیسم یا مطالبهٔ روزانه‌ای که بسیج کننده نیست و چهرهٔ واقعی سرمایه‌داری را نشان نمی‌دهد، در عوض براحتهی تبدیل به پشتوانهٔ سرمایه‌داری می‌شود.

برای کمونیست‌ها، خواسته‌های روز باید در رابطه با دورنمای انقلاب سازماندهی شوند - آنها سرانجام منجر به انقلاب می‌شوند و نیازشان را نشان می‌دهند و در عین حال غیرمنطقی بودن نظم سرمایه‌داری را نشان می‌دهند.

برای رفرمیستها - و اکنون از اراده رفرمیستها برای رسیدن به سوسیالیسم شروع می‌کنیم - رفرم هم آغاز و هم پایان است. با کمک آنها است که توسعه به جلو هدایت می‌شود. آنها اصلاحات را به چیزی تبدیل می‌کنند که نمی‌توانند باشند - آنها ابزار اصلی برای ساختن سوسیالیسم می‌شوند. بسیج کارگری از بین رفته است. نیاز به مبارزه از بین رفته است. در عوض، مذاکرات پارلمانی برای دستیابی به مصالحه انجام خواهد شد. این فعالیت همیشه با فراخوانی برای تقویت یک یا آن حزب اصلاح طلب دنبال می‌شود، زیرا آن حزب در این صورت وزن بیشتری در مجلس به دست می‌آورد - تمرکز روی کار پارلمان است و تا جایی که شما به توده‌ها دسترسی پیدا کنید، این است که آنها را متقاعد کنید که باید رأی شما را به آنها بدهند، زیرا در این صورت می‌توانید در نهایت اصلاحات مورد نظر را به دست آورید.

بنابراین رفرمیسم به شیوه‌ای خاص برای ارتباط با اصلاحات، با مطالبات روز تبدیل می‌شود. کمونیستها نگرش کاملاً متفاوتی نسبت به رفرم دارند که بسختی می‌توان آن را مترادف با رفرمیسم دانست.

این رفرمیسم است که منفعل می‌کند - نه رفرم

وقتی رفرمیسم به دنبال ارتباط با مردم است، به این دلیل است که می‌خواهد از آن چیزی بگیرد. در شرایط سخت پارلمانی همدلی می‌خواهد و قبل از انتخابات رأی می‌خواهد. در تمام مدت، هدف این است که مردم را از سیاست جدا کنیم - مردم به یک توده منفعل تبدیل می‌شوند که می‌توانند در موارد استثنائی فعال شوند. بنابراین یکی از ویژگی‌های اساسی رفرمیسم منفعل شدن آن است.

این تنها کاری نیست که رفرمیسم انجام می‌دهد، بلکه توهم می‌آفریند. توهمات در مورد این که واقعاً چه دامنه‌ای برای رفرم وجود دارد. توهمات در مورد آنچه واقعاً برای انجام رفرم ضروری است. توهمات در مورد این که کدام مسیر برای جامعه دیگری ضروری است.

وقتی توهمات از بین می‌روند - چون خواهند شکست - کارگران بدون رهبری و بدون مسیر روشن از پیشروی باز می‌مانند.

زمانی که امکان عبور از رفرم‌های موعود وجود نداشت، زمانی که کار پارلمانی روش درستی برای انجام رفرم نبود یا زمانی که اصلاحات خود به جامعه جدیدی منجر نشد، انفعال کامل می‌شود. توهمات کارگران را مهار می‌کند، نه تنها آنها را عملاً مقید می‌کند، بلکه افکار آنها را نیز کنترل می‌کند.

بنابراین رفرمیسم برای سرمایه‌داری مهم و حیاتی است. با این حال، توهمات و انفعال همیشه نتیجه معکوس دارند. زیرا بعد از شکست رفرمیسم، فاشیسم و ارتجاع را به دنبال دارد. در کشور به کشور، این الگو تکرار می‌شود. بعد از یک لولا، یک بولسونارو می‌آید. بعد از یک اوباما یک ترمپ می‌آید. وعده‌ها محقق نمی‌شود و کارگران منفعل و سرخورده می‌شوند. آنها قادر به مقاومت در برابر فاشیسم و ارتجاع نیستند.

بنابراین تبدیل رفرم‌ها به چیزی که نیستند، ساختن جنبش بر اساس آنها و کار پارلمانی در بهترین حالت اشتباهی است که در قالب زودباوری به دنبال‌هروی مرتکب شده است. در پاک بودن نیت خوب شکی نمی‌توان داشت اما در سیاست فقط بانیست خیر نمی‌توان به پیروزی رسید. در بدترین حالت، این یک خیانت عمده خواهد بود. جریانی از کنش‌های آگاهانه که کارگران را به سرمایه‌داری می‌بندد و بذر توهم می‌پاشد به انفعال و خیانت می‌انجامد.

به همین دلیل ما با رفرمیسم مخالفیم. یک حزب کمونیست نمی‌تواند رفرم و مطالبات روزمره را رد کند. نمی‌تواند آنها را نادیده بگیرد و فقط از انقلاب صحبت کند، بلکه این امر باید تکامل یابد و به دیگری منتهی شود. رفرم و انقلاب در تعامل هستند. این ایدئولوژی رفرمیسم است که سد راه سوسیالیسم است. رابطه با آن باید با مقاومت و تلاش برای نشان

دادن آن به آنچه هست مشخص شود، تا نشان دهد که بدون توجه به نیت رفرمیستها، چقدر به طور عینی سرمایه‌داری را تضمین می‌کند.

این رفرمها نیستند که منفعل کنند، بلکه رفرمیسم منفعل کننده است. بنابراین ما مخالف رفرم نیستیم بلکه رفرمیسم را بر نمی‌تابیم. این است تفاوت کمونیست‌ها با رفرمیست‌ها.

****

مقاله‌ای از حزب کمونیست سویدن، ترجمه و تلخیص از فعالان حزب کار ایران (توفان) در اسکان‌دیناوی